

PRO PODNIKÁNÍ JE NEJDŮLEŽITĚJŠÍ ODVAHA

Říká se, že pro podnikání je důležité, aby člověk prošel všemi vývojovými fázemi, od zaměstnance až po podnikatele. Člověk pak lépe chápe podmínky a případné překážky svého businessu.

Roman ROČEK

Příkladem takového podnikatele je i Petr Karas, spolumajitel Nakladatelství P3K, zaměřeného na atlasovou tvorbu, učebnice (na webových stránkách poskytují mj. pracovní listy pro školy zdarma) i na humanitně zaměřené knihy (edice Judaika) a poskytující také vydavatelský servis pro jiná větší vydavatelství. Petr Karas poskytl našemu listu následující rozhovor.

EuroFirma: Co vás přivedlo k podnikání v této oblasti?

Petr Karas: Dlouho jsem vyučoval na střední a vysoké škole. Současně jsem pracoval i v kartografickém nakladatelství, kde jsem se před lety seznámil s grafikem Karlem Kupkou. Naše spolupráce se prohlubovala a při práci pro jiná, byť velmi seriózní nakladatelství se obje-

vovala určitá omezení. Právě naše snaha realizovat vlastní nápady nás vedla k tomu, že jsme před dvěma roky založili společné nakladatelství a vydavatelství.

EuroFirma: A reakce vašeho okolí na to, když se dozvědělo o vašem záměru podnikat?

Petr Karas: Řekl bych, že to nebyla změna revoluční. Před rozhodnutím podnikat byl rozsah mé pedagogické činnosti značný, dnes si ponechávám jen malý úvazek, ale stále ve školství působím – je to neocenitelná zkušenost pro působení na školském knižním trhu. A činnost publikační i redakční se rozšířila, respektive byla doplněna o aktivity související se spoluzřízením nakladatelství. Pokud jde o reakce rodiny a mého nejbližšího okolí, nebylo to pro ně příliš velké překvapení, myslím si, že to většina z nich i předpokládala. Byl to takový očekávaný evoluční vývoj.

EuroFirma: Co si dnes o podnikání myslíte?

Petr Karas: Podnikání je rozhodně velká výzva. Kdyby mi bylo o hodně let více, rozhodování by bylo nepoměrně obtížnější. Obrovskou předností je možnost vlastního rozhodování. Za svá rozhodnutí nesu plnou zodpovědnost, ale také mohu opravdu realizovat vlastní představy. Samozřejmě, že pokud se něco nepovede, jsou pro mě důsledky horší, než pokud bych byl zaměstnanec a vykonával pro někoho práci.

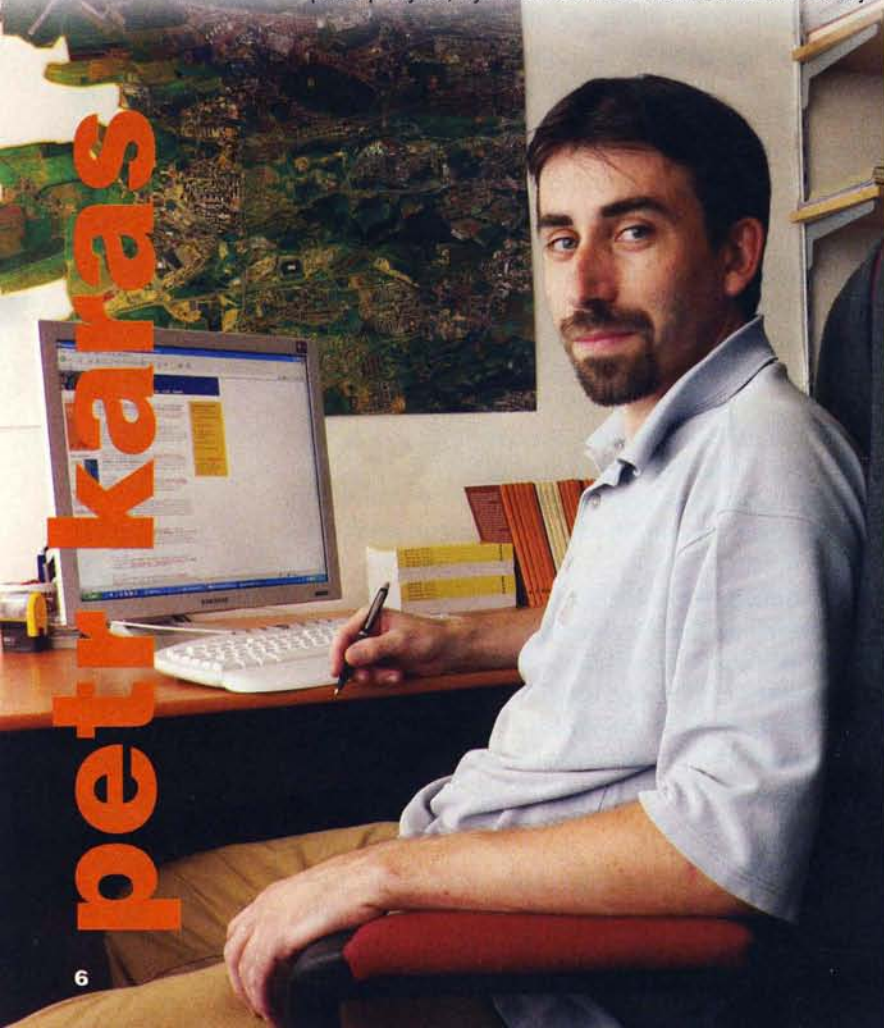
EuroFirma: Co je podle vás pro podnikání nejdůležitější?

Petr Karas: Domnívám se, že je to především odva- ha. Pokud člověk dosahuje uznávaných výsledků ve své odbornosti a rozhodne se podnikat, pak je pro něj nejdůležitější, aby vše pečlivě zvážil a odvážil se udělat první krok. To nám trvalo několik let.

EuroFirma: Mnozí podnikatelé si stěžují na podmínky ze strany státu, na příliš velkou byrokracii a z toho vyrůstající korupční prostředí. Jak vy se díváte na tuto problematiku?

Petr Karas: Samozřejmě, že mohu spustit nářky na vysoké daně, na rozbujelou byrokracii a tak dále, ale musím říci, že kromě těchto obligátních témat jsou z našeho hlediska další dva neméně závažné problémy. Jeden z nich je různý výklad práva, což existuje bohužel v řadě oblastí. Nemáme problém s tím, že bychom se měli něčím řídit, ale spíše s tím, že nikdo nám mnohdy

petr karas

není schopen dát jasnou odpověď, jak si to či ono máme vykládat. Kvůli tomu se dostáváme do situace, že jsme vystaveni riziku, aniž bychom chtěli. Druhou věcí, se kterou se setkáváme ve chvíli, kdy chceme jít do nej-různějších tendrů, třeba do tvorby publikace zákazníkovi takzvaně na klíč, je skutečnost, že i když jsme se nesečkali přímo s korupčním prostředím, stále platí, že mimořádnou roli u nás hrají osobní kontakty. Nechci v žádném případě tvrdit, že jsou ještě podmíněné finančně, ale spíše se mi zdá, že jsou osloveni především něčí známi.

EuroFirma: Další otázka se týká konkurenceschopnosti v rámci EU...

Petr Karas: Co se týká konkurence, tam vždy záleží na tom, zda můžeme pomýšlet na expanzi mimo naše hranice, což opravdu není zatím náš případ. Rozhodně se zatím přehnaně neobáváme na našem trhu konkurence zvenčí. Existuje spousta skulin, které jsou z hlediska velikosti trhu nerentabilní pro větší evropské nakladatelské domy. Kvůli rozdílným, a nejen mzdovým nákladům je u nás stále v mnoha případech snazší a levnější knihu vytvořit než ji přeložit.

EuroFirma: Máte nějakou zkušenost s dotační politikou našeho státu, popřípadě EU?

Petr Karas: Na některé naše projekty a knihy jsme již granty získali, i když ne od státu, ale od neziskového sektoru. Zapojovali jsme se však také do grantů vypisovaných orgány samosprávy. Musím ale říci, že míra byrokracie není tak vysoká, aby pro nás byla nepřekonatelnou zátěží. Zdá se mi, že by to mohlo jít o něco jednodušeji, ale vzhledem k tomu, že na tom „závisí“ určitá suma peněz, v tu chvíli považuji zmíněnou byrokracii za „skoro“ adekvátní. V EU je množství nutných listin vyšší než v České republice, tomu ale pochopitelně odpovídají sumy, které jsou určeny na dotační politiku. To byl také jeden z důvodů, proč jsme zatím o dotace mimo rámec „našich“ institucí nežádali. Pokud vím, naši úředníci jsou při projednávání případných dotací nebo grantů benevolentnější, zvláště co se týká takzvané „štábní kultury“ dokumentů, než jejich kolegové v Bruselu. Tím ale současně dávají větší prostor spekulacím o regulérnosti. Pro nakladatelství našeho typu je to trochu kapitola sama pro sebe – pro nás je stále jednodušší a časově i finančně výhodnější počkat, co projde a bude přetřansformováno do nejrůznějších nadací, ministerstev, krajů, popřípadě obcí.

EuroFirma: Poslední otázka: co vám ještě podnikání dává?

Petr Karas: Chtěl bych zdůraznit hlavně nezávislost, měl jsem poměrně velmi neblahou zkušenost s minimálně jedním zaměstnavatelem. Neméně důležité je pro mě to, že moje nebo lépe řečeno naše společné rozhodnutí platí, a to i s jeho případnými špatnými dopady, za které si následky odneseme sami. Na druhé straně není skoro možné, aby byla špatně odměněna povedená práce. Dále je to zkušenost „z druhé strany“. Je pochopitelné, že to, co člověk vidí jako zaměstnanec, se jeví v jiném světle, v jiném kontextu, jakmile se stane člověk podnikatelem a zaměstnavatelem. Proto, pokud bych někdy opustil podnikání, což opravdu nehodlám, znamenala by pro mě tato zkušenost jiný pohled na podnikání a jeho kulturu. ■